

# Modlitwa o beatyfikację ks. Antoniego Dujlovića

---

**Wszechmogący, wieczny Boże, pokornie Cię proszę o wyniesienie do chwały ołtarzy księdza Antoniego, + który z miłości do Ciebie, nie szczędząc własnego życia, spieszył z ofiarną posługą bliźnim będącym w potrzebach \* i tak ukazywał im Twoją miłość i prowadził ich do Ciebie.**

**Spraw, abym za Jego wstawiennictwem dostąpił łaski....., o którą Cię serdecznie proszę. Amen.**

O łaskach otrzymanych przez pośrednictwo ks. Antoniego Dujlovića prosimy powiadomić Kurię Diecezjalną w Legnicy.

59-220 Legnica ul. Jana Pawła II 1

## Ksiądz Antoni Dujlović męczennik, kandydat na ołtarze

Antoni Dujlović urodził się 26.06.1914 r. w Ruzicu k. Banja Luki w chorwackiej, ubogiej rodzinie chłopskiej, jako dwudzieste trzecie dziecko, syn Lovre i jego drugiej żony Ane z domu Sušilo. W 1928 r. wstąpił do Małego Seminarium Duchownego w Trawniku, gdzie w 1935 r. zdał maturę. W 1935 r. podjął studia teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym w Sarajewie. Jako kleryk wywiązywał się bardzo sumiennie z wszystkich swoich obowiązków. Był koleżeński i wyrozumiały wobec swoich kolegów. Wieczorami, z własnej potrzeby, często odbywał godzinną adorację Najświętszego Sakramentu. Świecenia otrzymał w kwietniu 1939 r.: subdiakonatu 16.04, diakonatu 23.04 i prezbiteratu 30.04. Swoją pierwszą Mszę Świętą ks. Antoni sprawował 23.07.1939 r. w rodzinnej parafii Ivanjska k. Banja Luki w obecności najbliższych mu osób. Jego ojciec miał wtedy już 82 lata. Na pamiątkowych obrazkach prymicyjnych ks. Antoni zamieścił słowa św. Piotra: „Panie, Ty masz słowa żywota wiecznego”. Latem 1940 r. ukończył studia teologiczne w Sarajewie.

3 lipca tego roku młody kapłan ks. Antoni został posłany przez biskupa banjaluckiego Jozo Garića do pierwszej swojej parafii w polskiej wsi Gumjera w powiecie Prnjavor, w ówczesnej Jugosławii. Parafianie niedługo jednak cieszyli się swoim ukochanym proboszczem. Był czas drugiej wojny światowej i śmierć zbierała obfite żniwo na tych ziemiach. W trosce o losy kapłanów biskup banjalucki we wrześniu 1942 r. wydał dekret zwalniający ich z obowiązków proboszczowskich w parafiach. Księża opuszczali tereny opanowane przez nacjonalistycznych czetników i komunistycznych partyzantów. Ks. Antoni pozostał wtedy ze swymi parafianami i powiedział: „Dusz i owiec swoich nie opuszczę i chętnie dla nich ofiaruję młode moje życie”. Mieszkając we wsi Gumjera, w 1943 r. obsługiwał aż osiem parafii, w których nie było już kapłanów.

Za swoją wierność Bogu, Kościołowi i człowiekowi oraz za heroiczną obronę moralności ks. Antoni, dzisiaj kandydat na ołtarze, został w okrutny sposób zamordowany. Zabójcy zadali mu kilkanaście ran nożem, połamali rękę, z karabinu oddali dwa strzały w głowę i jeden w pierś. Zginął jako męczennik 11 lipca 1943 r. w Gumjerze i tam został pochowany 13 lipca 1943 r. na cmentarzu parafialnym. Parafianie z Gumjery w 1946 r. wyjechali do Polski, dziś mieszkają w Diecezji Legnickiej